

skæftige os med dem. I første Tilfælde vilde altsaa en Udgift, som ikke er hjemlet paa Finansloven, komme til Forhandling i Rigsdagen hurtigst mulig, efter at den er afholdt. Jeg forudsætter, at den er afholdt paa forventet Tillægsbevilling. Og saa vil Rigsdagen faa Lejlighed til at udtale sig derom. Som Regel vil Rigsdagen rimeligvis billige, at Ministeren har afholdt denne Udgift, men der kan tænkes Tilfælde, hvor Udgiften baade er ganske uforvarlig og uhjemlet, og da er det virkelig godt, at Rigsdagen kan komme til hurtig at gøre sine Bemærkninger, fremfor at man kommer til at vente et Par Aar, til Statsrevisionens Betænkning foreligger. Jeg siger „som Regel“, thi da det som oftest er forsvarlige Udgifter, der tages paa den Maade under vedkommende Ministers Ansvar, har det jo ikke saa meget at sige, men vi kunne tænke os, at Forholdene kunne blive saaledes, at Ministeren trods Rigsdagen og gaar hen og tager Penge, som der ingen Rimelighed er for. Og naar Rigsdagen saa endelig faar Sagen frem gennem Statsrevisorernes Betænkning, er Ministeren formodentlig gaaet af for længst eller død og borte, og saa kan man ikke faa fat i ham. Jeg tror, at vi ere ganske enige i Principet, og det er blot med Hensyn til Anvendelsen i det enkelte, at der kan være nogen Uoverensstemmelse. Jeg maa blot gøre Indsigelse imod, at man fremhæver Begrebet Administrationens Frihed som noget, der her skulde hævdes fra Flertallets Side. Vi ere jo alle enige om, at en saadan Udgift, der ikke er bevilget paa Finansloven, tages paa vedkommende Ministers Ansvar, og som den ærede Finansminister fremhævede i det andet Ting under Sagens Behandling der, er det naturligvis ligefrem en Behagelighed for Ministeren, at han paa Tillægsbevillingen kan blive fritagen for Ansvar, men det er sandelig ogsaa en Behagelighed for Rigsdagen, at den hurtigst mulig kan blive bekendt med disse Overskridelser eller disse Udgifter paa forventet Tillægsbevilling. Det har ikke noget at gøre med Administrationens Frihed. Ministeren handler paa sit eget Ansvar, og har han den Tillid selv, at det er en god, fornuftig og nødvendig Bevilling, saa tager han den, og har vel saa ogsaa Tillid til, at Rigsdagen vil anerkende det, saa han bliver lige frit stillet, hvad enten han skal søge Tillægsbevilling eller først skal staa for Kritikken, naar den kommer frem ved Statsrevisorernes Betænkning.

Ellers er det kun (med Hensyn til ganske enkelte Punkter, at jeg finder Anledning til Bemærkninger. Der er jo en forskellig Indstilling med Hensyn til Eftergivelsen af de 35,000 Kr. til Kolby Kaas Havn, men den ærede Ordfører har fuldstændig Ret i, at det er kun en formel Uoverensstemmelse, vi ere vel alle enige om, at dette Aktieselskab eller denne Havn skal have Beløbet eftergivet, Divergensen er kun det, om der for denne Eftergivelse foreligger tilstrækkelig konstitutionel Hjemmel i den foreløbige Lov af 1ste April 1893. Men at komme ind paa Spørgsmaalet, om foreløbige Finanslove ere lovlige eller ikke, skal jeg vel vogte mig for. Jeg vil sige som Pius Aeneas hos Virgil: „Infandum, regina! jubes renovare dolorem“, det er udlagt: Lad disse gamle Skader foreløbig ligge. Jeg kan imidlertid ikke sige andet, end at Flertallets Raisonnement, som gaar ud paa, at denne Udgift eller Eftergivelse er vedtagen af begge Ting, forekommer mig ikke at slaa til, thi paa Finansloven er intet vedtaget, naar Finansloven ikke er vedtagen, og det viser sig ogsaa derved, at Regeringen ansaa det for nødvendigt at søge en anden Hjemmel.

For ligesom den ærede Ordfører at følge Ordenen i Udvalgets Betænkning skal jeg gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til disse Svarskrivelser fra Justitsministeriet, som kom for sent. Det er vistnok ikke nogen Fejl hos den ærede Justitsminister, men de kom bagefter, og det var nok ikke 1 Dag, men 4 à 5 Dage, men det gør for øvrigt mindre til Sagen. Nu ere jo baade det andet Ting, som har stemt om Statsrevisionens Betænkning, og Udvalget i det hele enige om, at det er rigtigt, at disse Oplysninger, som nu ere ankomne, blive henviste til Statsrevisorerne for det næste Aars Regnskab, men den ærede Ordfører mente, at det var egentlig ukorrekt, og det skinnede igennem hans Udtalelser, at det var egentlig noget, vi ikke burde gøre. Ja, den ærede Ordfører har naturligvis Ret i, at det er noget usædvanligt eller uden for Ordenen, at Oplysninger, der vedrøre et Regnskabsaar, henvises til Statsrevisorerne ikke for dette, men for det næste Regnskabsaar, men det er dog vist noget, der er gjort ikke saa sjældent, og hvad skal man gøre, naar Oplysningerne ikke komme saa tidlig, at Statsrevisionen kan tage Hensyn til dem eller behandle dem, forinden den maa afslutte sit Arbejde for det Regnskabsaar. Skulde